

[Kirkeministeren.]

paa den anden Side, naar vi allerede illegalt under Besættelsen har haft det mest forfæfkelige Samarbejde med ledende Folk fra disse Partier.

Endelig havde det ærede Medlem et Citat, som jeg var meget glad for, og som jeg kunde tænke mig selv at fremføre, det var det fra Maj 1940, hvor jeg skrev, at jeg var glad for, at vi havde faaet den 9. April. Det fastholder jeg stadig væk. Det er jeg glad for at kunne fastholde, og jeg kan gøre det, synes jeg, endnu bedre i Dag end dengang, fordi vi har set i den Tid, der er gaaet, at en meget stor Del af det danske Folk har genopdaget de nødvendige Livslove og vil være i Stand til bedre at leve efter dem efter de Prøvelser end før de Prøvelser.

I øvrigt vil jeg nu forsøge, om vi ikke kunde standse. Jeg synes, der gaar for megen Tid med dette, saa hvis ikke der forekommer nye og højst mærkværdige Ting, vil jeg mene, at jeg har oplyst tilstrækkeligt i denne Sag.

Svend Nielsen: Umiddelbart før dette Rigsdagsmøde blev aabnet, havde jeg en Samtale med en af de Folk, som har gjort hele Udviklingen med under Besættelsen. Det er en af dem, der først havde taget sin Tørn i Arbejdet herhjemme. Derefter blev han taget af Tyskerne, passerede via Shell-Huset og Vestre Fængsel til Frøslev, og Rejsen gik derfra sydpaa. Han var ogsaa interesseret i at overvære denne Debat paa Tinge i Dag. Han sagde til mig: Jeg har ikke været enig med Arne Sørensen i de politiske Standpunkter, han har haft, men jeg har baade herhjemme under Arbejdet og i Shell-Huset, i Vestre Fængsel og i Koncentrationslejren nede i Tyskland stødt paa en hel Del Folk, som er kommet fra denne Bevægelse, som har været med i Arbejdet; vi har staaet Last og Brast, uanset hvor vi mødtes. Samtidig tilføjede han: Men det forbavser mig en Del, at jeg paa Trods af, at jeg nu har gjort hele Turen med, aldrig nogetsteds har mødt en af det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersens Meningsfæller.

Jeg vil ikke benægte, at der ogsaa hist og her kan have været Medlemmer med i Arbejdet fra den Kant, men det er faa, meget faa. Og det er jo ulige lettere nu, da Befrielsen er en Kendsgerning, at sprudle af Aktivitet. Mig forekommer det, hvis det maa være mig tilladt at sige det, at det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen i visse Situationer efter Befrielsen er optraadt som en Troid i en Æske.

Et Par Gange har det ærede Medlem

ogsaa periferisk berørt, hvorvidt mit Partis Deltagelse i Regeringen var berettiget eller uberettiget. Det er i hvert Fald min Opfattelse, at den Regering, som er udgaaet af denne Samling mellem Modstandsbevægelsen og de øvrige Partier, havde en saadan Sammensætning, at den kunde løse de Opgaver, som Afviklingen stillede den over for, at den havde en saadan Sammensætning, at den kunde bringe Landet fra Krig og Besættelse over i fredelige og rolige Forhold, og det var vel egentlig det afgørende. Hvis jeg er rigtigt orienteret, har det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen paa et vist Tidspunkt ønsket at faa Lejlighed til at være med i denne Regeringsdannelse. Det er muligvis kun noget Snak, der gaar i Krogene, at en Del af Aktiviteten skyldes den Omstændighed, at der ikke var en Plads ledig til det ærede Medlem i Regeringen.

Den Dansker, hvis Samtale med mig jeg har tilladt mig kort at referere, sagde til mig: Tager du Ordet her i Dag, saa spørg i hvert Fald det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen, hvor han var under hele Besættelsen, siden man aldrig stødte paa hans Fodspor dér, hvor der var noget at gøre. Jeg er vidende om, at adskillige Medlemmer i denne Rigsdag har deltaget paa forskellige Omraader, og jeg er vidende om, at ogsaa de mest betydningsfulde Kræfter her i Danmark — ikke mindst henvend Afslutningen af Besættelsestiden — havde Samarbejde Frihedsraadet og dem imellem, men der var en Persons Navn, man aldrig hørte nævnt i de Forsamlinger, hvor man kom, og det var det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersens. Ham stødte man aldrig paa.

Derfor finder jeg, at det ærede Medlem ikke er berettiget til at kritisere mit Partis Deltagelse i Regeringen. Det Arbejde, vi har udført i Samklang med Folket — det skal være sagt —, har i hvert Fald fuldt ud berettiget os til at være medbestemmende om, hvad der videre skal ske herhjemme, paa hvilken Maade Problemerne skal løses, baade Overgangstidens Problemer og naturligvis ogsaa de Spørgsmaal, der skal løses paa længere Sigt.

Det er de Bemærkninger, jeg fandt det nødvendigt at fremføre her i det høje Ting i Forbindelse med den Diskussion, der er rejst. Uden at ville anse det for omsonst at føre en saadan Debat tror jeg dog, at man ikke skal gøre den længere end højst nødvendigt. Jeg er overbevist om, at der er mange ude omkring, der venter, at man her paa Tinge snaarest mulig faar gennemført nogle af de Opgaver, som endnu ikke er løst. Jeg ved, at man f. Eks. meget